

ÅSANE Kultur

Verdt å få med seg

Årets kulturfest

Kulturfest Åsane 2012 varer til 4. november. Les mer på Bergen kommune sine hjemmesider for mer informasjon om arrangementene.

Eldretreff

Tertnes kvinne- og familielag arrangerer eldretreff torsdager mellom klokken 11.00 og 13.15 i peisestuen i Tertnes bedehus. Neste eldretreff går av stabelen 8. november.

Strikke kafé i Garnstuen

Torsdager i partallsuker er det strikke kafé i Garnstuen i nærheten av Åsane terminal fra klokken 18.00 til 20.00. Strikke kafeen er i regi av Garnstuen og Tertnes kvinne- og familielag.

Datakurs

Seniornett Åsane arrangerer datakurs eller pc-verksted torsdager mellom klokken 11.00 og 13.00 i Åsane frivilligsentral sine lokaler på Midtbygda sykehjem i høst. Førstkommende torsdag blir det pc-verksted.

Turgruppe

På mandag er det turgruppe i regi av Åsane frivilligsentral. Møtested er ved Kiwi-butikken på Rolland klokken 12.00. Turen går fra Rolland via Glasskaret og ned mot Åstveitskogen. Kontaktperson: Berit Gjerstad på telefon 55 53 72 29.

Strikke kafé

På tirsdager holder Åsane frivilligsentral strikke kafé i Kafé Koppen på Midtbygda sykehjem. Den er åpen fra klokken 14.00 til 16.00. Ta med strikkepinner og garn. Alle er velkomne, både unge og eldre.

Småbarnstreff

Annenhver tirsdag (oddetallsuker) blir det arrangert småbarnstreff på trikotasjemuseet i Salhus fra klokken 11.00 til 13.00. Neste treff er tirsdag 6. november.

Trim og bingo

Onsdager fra klokken 12.00 til 13.00 arrangerer Åsane frivilligsentral trimgruppe på stol på Midtbygda sykehjem. Den siste onsdagen i måneden er det bingo i lokalene.

Åpen barnehage

Stjernen åpen barnehage har åpent hver mandag og torsdag klokken 09.00-14.30 og hver onsdag klokken 09.00-14.00. Barnehagen har lokaler i Åsane kirke.

Symfonikonsert i Eidsvåg kirke:

Dansende fingre og wienerva

Virtuositet i mesterklasse og wienerklassisme på sitt beste var stikkordene da Universitetets symfoniorkester (USO) inviterte til symfonikonsert i Eidsvåg kirke på søndag.

Tekst og foto
Magne Fonn Hafskor
magne@aaasane Tidende.no

Publikum talte rundt 50 sjeler, og var dermed så vidt i flertall i forhold til de 38 orkestermusikerne. De få som var der, fikk se og høre musisering av høy klasse i to store verker som i en ideell verden hadde stått på skolens pensumlister.

Trollmannen Merlin

Konserten åpner med en kort liten orkestersnutt signert Aaron Copland. «Down a Country Lane» heter den, og slik høres det også ut. Det opprinnelige pianostykket ble skrevet på bestilling fra Life Magazine i 1962, etter et ønske om å gjøre kvalitetsmusikk tilgjengelig for unge klaverstudenter. Versjonen vi fikk høre på søndag ble fullført i 1988 av Merlin Patterson, tydeligvis en trollmann innen orkestrering. For dette var en rundhåndet, syngende melodios og solfylt liten overtyre til kveldens to hovedverker. Det første av disse er Prokofievs andre fiolinkonsert fra 1935. Den starter med en vakker folkemusikkinspirert solo fra kveldens solist, Ingmar Simson-Valtin, før dirigent Ricardo Odriozola gir tegn til orkesteret om å henge seg på.

Dansende fingre

Derfra og ut får vi en førstesats preget av praktfull musisering og høy puls, men samtidig med noen dramatiske undertoner. Hele konserten er preget av en slags nervøs energi, der det veksles mellom mer dempede og lengtende partier og virtuose deler der talentfulle Simson-Valtins fingre danser over fiolinstrengene. Dirigenten på sin side er helt inne i musikken, og kontrollerer orkesteret omtrent som en fektemester. Andresatsen er roligere, men

FINGERSPISSFØLELSE: Dirigent Ricardo Odriozola er helt inne i musikken, og kontrollerer orkesteret ned til de minste detaljer.

også her fornemmes noe av den angsten som må ha preget det daværende sovjetiske samfunnet - der Stalins skygge la en demper på det som fantes av menneskelig livsglede og skaperkraft.

Melodiøst og tilgjengelig

Musikken var ikke fri under diktatoren, som på 30-tallet beordret drap på hundretusener av alminnelige russere og skremte datidens komponister til å skrive musikk som var melodios og lett tilgjengelig. Dette var aldri noen utfordring for Prokofiev, som nettopp var kjent for å skrive musikk som lå lett på øret. Tenk bare på ballettmusikken hans til

Romeo og Julie, Løytnant Kije-suiten (Sting hentet melodien til «Russians» fra denne) og hans første symfoni. Sistnevnte har fått tilnavnet «Den klassiske» fordi den ligger tett på (og hyl-ler) musikken til Joseph Haydn.

Mozart-hyllest

Og Haydn var akkurat det vi fikk i fortsettelsen, etter en imponerende presis avslutning av Prokofiev-konserten der alle sluttet samtidig slik at publikum nærmest måtte gispe etter luft. Verdt å nevne er også orkesterets perkusjonist, som krydret konserten med pauker, kastanjetter og en militær skarptromme.

Orkesteret fortsatte med Haydns fyrrige og oppfinnsomme Symfoni nr. 101 - med tilnavnet «Klokken». Denne åpner dypt og dramatisk, nesten som innledningen til Mozarts Requiem. Så er den også skrevet få år etter at Mozart døde, og fremstår på mange måter som en hyllest til kollegaen. Etter den noe mørke innledningen kommer fiolinene dansende inn, slik vi nettopp kjenner de fra Mozarts inntagende tung/lett-musikk.

Tikk-takk-rytme

Dette er wienerklassisme på sitt beste, og symfonien er fortsatt en av Haydns mest populære.

ls med beksømstøvler

VIRTUOST: Talentfulle Ingmar Simson-Valtins fingre danser over fiolinstrengene, mens dirigent Ricardo Odriozola kontrollerer orkesteret omtrent som en fekte-mester.

SYMFONIENS HJERTE: Hjertet i Haydns 101. symfoni er tredjesatsen, der fløytenes skaper balanse ved å være et slags hvileskjær i den tette orkesterklangen.

Tilnavnet «Klokken» ble gitt av noteforleggeren Johann Traeg, som satte det på en klaverutgave av den rolige andresatsen. Det er ikke vanskelig å forstå, siden det ligger en gjennomgående musikalsk tikk-takk-rytme over hele satsen. Oppå dette kommer det klarinetter, fioliner og en nydelig fløytetone (nok en gang minnes jeg om Mozart). USOs orkesterklang er fyldig med kraftige paukeslag. Kanskje hakket for fyldig. De tunge virkemidlene i den enkle melodien gir faktisk en følelse av wienervals med beksømstøvler.

Fløytesolo

Dette kunne passert som en

musikalsk spøk fra Haydn, men jeg tror ikke at det er det. Dirigentene Nikolaus Harnoncourt, Antal Dorati og Sir Colin Davis gir hver for seg denne elegante satsen langt mer lettbente føtter i sine kritikerroste innspillinger. Den dynamiske tredjesatsen kler bedre den kraftige klangen. Åpningen minner om Händels «Water Music», og mot slutten får en liten fløytesolo et kraftig svar fra pauker og fioliner. Nydelig. Orkesteret fortsetter med et gjentagende tema, der fløytenes danser fritt oppå. Så enkelt og oppfinnsomt. Like etter kommer hele orkesteret med, der

fløytenes skaper balanse ved å være et slags hvileskjær i den tette orkesterklangen.

Show off

Fjerdesatsen begynner med at fiolinene får leke litt alene. Det høres ut som en biesverm på en varm dag. Noen av treblåserne blander seg i, så hele orkesteret. Derfra og ut er det en ren festforestilling. Applausen etterpå er lang og stående. «Klokken» er en av Haydns såkalte London-symfonier, og er nok litt «show off»; det er som om han ser den britiske sosieteten i øynene og sier «look what I can do». Og hvorfor ikke, når man kan det?

FILM-TOPPEN

- 1. Lockout
- 2. 21 Jump Street
- 3. Abraham Lincoln
- 4. Snow White and the Huntsman
- 5. Goon
- 6. Journey 2
- 7. Swerve
- 8. Elsk meg igjen
- 9. The Lucky One
- 10. The Philly Kid

NR. 4 I ASANE: Moderne og mørk filmversjon av eventyret, med Kristen Stewart (Twilight Saga) som Snøhvit, Charlize Theron (Prometheus) som den onde dronningen og Chris Hemsworth (Thor) som jegeren.

Filmtoppen er utarbeidet i samarbeid med Pizzawood på Rolland, og viser hvilke filmer de har leid mest ut den siste uken.

HØRT...

HALVVEIS DER: Richard Lorentz Johansen minner litt om Michael Stipe, og virker i det hele tatt født til scenen. (Foto: Magne Fonn Hafskor)

Sjarmerende og sukkersøtt

Level & Tyson er Superfamily-trommis Richard Lorentz Johansens nye prosjekt. Sammen med kjæresten, Sofie Søndervik Sæther, reiste han til Paris for å skrive låter til det som er blitt bandets debutplate, «Even Faster Still». Forrige fredag møtte de et fåtallig bergenspublikum på studentstedet Hulen. Konserten starter høyenergisk, med bang-bang-bang på stortrommen og Richard Lorentz Johansen i front med capsen lett på snei. Han minner litt om Michael Stipe i yngre dager, både i bevegelser og mimikk. Sangene går stort sett i ett denne kvelden, her er det ikke så mye tid til å prate mellom låtene. Det gjør ikke noe. Musikalsk er dette slike sukkersøte Sufjan Stevens-lignende låter som egentlig bare kan fortsette og fortsette. Det er alltid moro å få se et band som er i ferd med å finne sitt uttrykk, og det virker som Level & Tyson allerede er halvveis der. Varemerket er blokkfløyter og mye trommer og perkusjon. Så er de også åtte på scenen, og det skal vel litt oppfinnsomhet til for å finne noe å gjøre for alle (et niende medlem går rundt og tar bilder).

«Dette er en ny låt. Den heter PS I'm Girl», sier Richard, mens Sofie setter seg ned på gulvet med bassgitaren mellom beina. En eim av røkelse legger seg i det trange konsertlokalet. Musikken er gyngende, syngende og repeterende. Den bygger seg opp, men fader ut akkurat i det jeg forventer et større klimaks.

Neste låt, som er «en kjempetidlig sak», inneholder både samplede kirkeklokker langt nede i mixen, store trommer og blokkfløyte. Enda mer blokkfløyte blir det på «In Orbit», et av høydepunktene fra albumet. Sufjan Stevens-referansene blir her svært tydelige, med surklede gitar og litt surt (og sjarmerende!) blokkfløytespill. «Calling You Up» lyder også flott. Den begynner noe famlende, med Richard alene på gitaren. Så ramler resten av bandet inn. Tøft. Kort sett Richard virker i det hele tatt født til scenen. Sofie er mer tilbaketrukket, nesten litt sky. Det er nok bare en overgang. For dette er et band som har det lille ekstra, og kan nå langt bare med å finpusse det de allerede har inne. Det er musikalsk, vakker og i det hele tatt veldig glad musikk. Det føles derfor som noe av en skuffelse når bandet går av scenen etter 45 minutter - selv om de rundt femti publikummerne roper på mer.

Magne Fonn Hafskor